

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: J.Š., narozen dne ..., bytem ...

zastoupený: Mgr. Václav Voříšek, advokát, sídlem Ledčická
649/15, 184 00 Praha 8,

proti

žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČ 70890366, sídlem Škroupova 18,
306 13 Plzeň,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.6.2018 č.j. PK-DSH/6530/18,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků ze dne 26.4.2018 čj. MMP/103303/18, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, pro porušení

§ 18 odst. 4 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 4.000,-Kč, zákaz řízení motorových vozidel na 2 měsíc a náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč.

2. Žalobce v žalobě zejména namítal, že došlo k prekluzi, neboť přestupek byl spáchán před účinností zákona č. 204/2015 Sb., který sice prekluzivní lhůtu prodloužil, ale podle žalobce nenabyl účinnosti dne 1.10.2015, nýbrž 1.10.2016. Žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 4.4.2018 č.j. 41 A 17/2017-62. I podle právní úpravy účinné od 1.10.2016 došlo podle žalobce k prekluzi, neboť k přerušení lhůty je zapotřebí, aby správní orgán vydal do roka od zahájení řízení rozhodnutí. K prvnímu rozhodnutí však podle žalobce nelze přihlížet, protože bylo zrušeno v autoremeduře pro nepřezkoumatelnost. Přihlížet by se podle žalobce nemělo ani k druhému rozhodnutí, které bylo zrušeno žalovaným. Dále žalobce žádal o přerušení řízení do vyřízení žaloby u KS v Plzni vedené pod sp. zn. 17 A 61/2017, v němž je napadeno rozhodnutí o přestupku ze dne 22.3.2016, který byl podkladem k uložení zákazu činnosti v tomto řízení, tudíž jsou řízení na sobě závislá. Žalobce v žalobě namítal, že na něj správní orgán nahlížel jako na pachatele přestupku ze dne 22.3.2016 dříve, než rozhodnutí o tomto přestupku nabylo právní moci, proto nebyla respektována presumpce neviny. Rovněž žalobce namítal, že v oznámení o zahájení řízení nebylo konkretizováno, který přestupek je brán jako recidiva, což je podstatná skutečnost. Podle žalobce měl být uložen zákaz činnosti již za přestupek ze dne 22.3.2016, neboť již tehdy šlo o recidivu vzhledem k přestupku ze dne 15.11.2015, a přestupek ze dne 22.3.2016 byl chybně označený Policií jako přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) od 4. silničního zákona, nikoli podle § 125c odst. 1 písm. f) téhož zákona. Při ukládání sankce podle žalobce žalovaný nehodnotil všechna zákonná kritéria a neuvedl, jaký mělo které kritérium vliv na konečnou výši sankcí. K porušení zákazu dvojího přičítání došlo podle žalobce tím, že správní orgán dovodil závažnost přestupku ze sankční sazby, že k tíži kladl překročení rychlosti o 30 km/h a že došlo ke značnému prodloužení brzdné dráhy. Daný úsek je jen stěží obcí, neboť připomíná silnici pro motorová vozidla, kde je v obci povolena rychlost 80 km/h, neboť je velmi přehledná s 2 pruhy v každém směru, které jsou stavebně odděleny. Správní orgán nezohlednil podle žalobce značnou délku řízení. Žalobce měl za to, že mu nebyla prokázána vědomá nedbalost, že by věděl, že překračuje v obci rychlost o více než 20 km/h. Z výroku není podle žalobce zřejmé, zda se zákaz řízení týká všech motorových vozidel (řízení jiných zakázat nelze), nebo jen těch, k nimž je nutné mít řidičské oprávnění, ani zda zákaz platí jen na pozemních komunikacích nebo i mimo ně (což opět nelze zakázat). Podle žalobce mu mělo být zakázáno pouze řízení vozidel skupiny B. Správní orgán podle žalobce překročil pravomoc, když uložil žalobci uhradit pokutu a náklady řízení pouze bezhotovostně. Rychlostní limit v místě žalobce považuje za neadekvátní, proto navrhl důkaz znaleckým posudkem z oboru dopravy. Podle žalobce v místě byla značka B 20a (70), ale správní orgán nepřipustně upřednostnil tvrzení policistů a neumožnil žalobci prokázat opak např. ohledáním místa. Pokud správní orgán vycházel z místní znalosti, měl tento podklad být ve spise a proveden jako důkaz, aby se k němu žalobce mohl vyjádřit. Návod k obsluze nebyl proveden jako důkaz, ač na jeho základě správní orgán rozhodoval. Podle žalobce mohlo dojít k tzv. Slip Effectu, neboť bylo měřeno na značnou vzdálenost pod nenulovým úhlem na nerovné komunikaci. K prokázání možnosti vzniku Slip Effectu žalobce navrhl důkaz znaleckým posudkem či vyšetřovacím pokusem, s obdobnými testy, jaké byly provedeny redaktory BBC. Správní orgán podle žalobce neprokázal, že by rychloměr byl v době měření ověřen, neboť nebylo vyvráceno tvrzení žalobce, že na rychloměru absentovala úřední značka. Namísto žalobcem navrženého ohledání rychloměru správní orgán vyslechl zasahujícího

policistu a na jeho vyjádření nahlížel jako na nezpochybnitelné, čímž nebyla respektována presumpce neviny. Vyjádření Policie k tomuto má podle žalobce ještě nižší věrohodnost, jde jen o úřední záznam. Žalobce v žalobě vyslovil nesouhlas se zveřejněním osobních údajů jeho a jeho zmocněnce na internetových stránkách NSS.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že k zániku odpovědnosti za přestupek nedošlo. K přerušení lhůty docházelo zahájením řízení o přestupku, a dále rozhodnutím ve věci. Proti žalobcem zmiňovaným rozsudkům krajských soudů byla podána kasační stížnost, na základě níž vydal NSS rozsudky č.j. 2 As 168/2018-24 a 2 As 155/2018-26, kterými rozsudky Krajského soudu v Brně zrušil. Skutečnost, že toto rozhodnutí bylo následně zrušeno v autoremeduře, nemůže nic změnit na tom, že k přerušení běhu lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek došlo. Řízení o přestupku ze dne 22.3.2016 bylo zahájeno dne 9.5.2016. Přestupek ze dne 24.7.2016 se stal až po zahájení řízení. Není pravdou, že by na žalobce bylo nahlíženo jako pachatele přestupku ze dne 22.3.2016 před nabytím právní moci rozhodnutí o tomto přestupku. Rozhodnutí o tomto přestupku s doložkou právní moci bylo založeno ve spisové dokumentaci jako podklad ještě před vydáním prvního meritorního rozhodnutí v nyní posuzovaném případě. Není pravdou, že se o tom, jaký přestupek založil opakovanost spáchání, dozvěděl žalobce až z prvoinstančního rozhodnutí. Žalobce byl předvolán k ústnímu jednání, kde probíhalo dokazování pravomocným rozhodnutím ve věci přestupku ze dne 22.3.2016 a novým výpisem z evidenční karty řidiče, tedy pokud by se žalobce či jeho zmocněnec dostavili, pak by o tom věděli. Žalovaný se domnívá, že není podmínkou řádného sdělení obvinění, aby bylo v oznámení specifikováno, jaké rozhodnutí založilo opakované spáchání přestupku. Postačuje, že je zde uvedeno, že opakovanost spáchání přestupku nastala. Dle mapového náhledu obsaženého ve správním spisu, do něhož zakreslovali vyslyšení svědci policisté místo osazení měřicího zařízení, při jízdě ve směru do centra města od začátku obce Plzeň odvolatel vlevo ve svém směru jízdy musel registrovat zástavbu, tedy se jen stěží mohl domnívat, že tento úsek neodpovídá průjezdu obcí. Z provedeného dokazování lze mít navíc za prokázané, že si byl odvolatel přestupku vědom. Zákon o silničním provozu platí pro provoz na pozemních komunikacích, tedy i zákaz činnosti bude dopadat na jízdu po pozemních komunikacích. Vzhledem k tomu, že žalobce se dopustil protiprávního jednání, kterého se lze dopustit i s jinou skupinou řidičského oprávnění, nebrání nic tomu, aby byl uložen zákaz činnosti ve vztahu ke všem motorovým vozidlům. Správní orgán I. stupně pokutu a náklady řízení neznemožnil uhradit i jiným způsobem. Provádění důkazního návrhu na zpracování znaleckého posudku je nadbytečné, bylo řádně prokázáno výpověďmi svědků a dále dalšími podklady, že v daném místě platil rychlostní limit 50km/hod. Provádění např. ohledání místa či šetření na místě nelze mít za důvodný návrh na provedení dokazování, pokud je učiněn s větším odstupem (situace na místě nemusí odpovídat stavu v době spáchání přestupku). Místní znalost správního orgánu má být adekvátně podložena, avšak šlo toliko o argumentaci nad rámec hlavní argumentace, tedy tato dílčí vada nemůže způsobit nezákonnost rozhodnutí. Dne 20.3.2018 bylo provedeno dokazování v rámci podkladu Manuál uživatele zařízení MicroDigiCam, proto námitka, že toto dokazování provedeno nebylo, je lživá. Není důvodu se domnívat, že v daném případě došlo ke Slip Effectu, v tomto žalovaný odkazuje na rozsudek NSS sp. zn. 2 As 191/2017, kde soud námitku, že nebylo měřeno v nulovém úhlu, neshledal důvodnou. V rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 28 A 10/2016 krajský soud přijal závěr, že rychlost byla naměřena kalibrovaným přístrojem a z ničeho nevyplývá jeho nefunkčnost. Dále uvedl, že případná nepřesnost měření je zohledněna již v odchylce 3%.

4. O věci samé bylo rozhodnuto podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) bez jednání, neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.
5. Žalobu soud neshledal důvodnou.
6. Žalobce v žalobě zejména namítal, že došlo k prekluzi, neboť přestupek byl spáchán před účinností zákona č. 204/2015 Sb., který sice prekluzivní lhůtu prodloužil, ale podle žalobce nenabyl účinnosti dne 1.10.2015, nýbrž 1.10.2016. Tato námitka nebyla soudem shledána důvodnou, neboť podle právního názoru NSS vyjádřeného i v žalovaném zmíněném rozsudku ze dne 13.9.2018 č.j. 2 As 155/2018-26 (dostupný na www.nssoud.cz) ustanovení § 20 zákona o přestupcích, ve znění zákona č. 204/2015 Sb., je možné aplikovat na činy spáchané od 1.10.2015.
7. Soud neakceptoval ani tvrzení žalobce, že došlo k prekluzi v důsledku toho, že by k prvnímu rozhodnutí o přestupku nebylo možné přihlížet, protože bylo zrušeno v autoremeduře. K zahájení řízení o předmětném přestupku ze dne 24.7.2016 došlo ke dni 4.10.2016 a první rozhodnutí ve věci bylo vydáno dne 19.4.2017, tedy dříve, než uplynula jednoroční prekluzivní lhůta, čímž došlo k přerušení jednoroční prekluzivní lhůty. K dalšímu přerušení lhůty došlo i druhým rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ve věci dne 3.11.2017. Z žádného ust. zákona nevyplývá, že by se k těmto rozhodnutím správního orgánu prvního stupně nemělo přihlížet jen proto, že následně byla zrušena.
8. K žádosti žalobce o přerušení řízení do vyřízení žaloby u KS v Plzni vedené pod sp. zn. 17 A 61/2017 soud uvádí, že o žalobě vedené u zdejšího soudu pod označenou sp. zn. bylo již pravomocně rozhodnuto rozsudek ze dne 24.9.2018 pod čj. 17 A 61/2017-38 (dostupný na www.nssoud.cz) a to tak, že žaloba byla zamítnuta. Pro přerušení tohoto řízení proto nebyly shledány podmínky.
9. Soud neshledal důvodným tvrzení žalobce, že na něj správní orgán nahlížel jako na pachatele přestupku ze dne 22.3.2016 dříve, než rozhodnutí o tomto přestupku nabylo právní moci, proto nebyla respektována presumpce neviny. Ze správního spisu vyplývá, že dne 19.1.2017 oprávněná úřední osoba Mgr. M.S. sepsala úřední záznam o tom, že při úvaze o sankci je nutno vyčkat nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku ze dne 22.3.2016. Kopie rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 4.1.2017 o tomto přestupku je rovněž součástí spisu a je z ní zřejmé, že rozhodnutí o přestupku ze dne 22.3.2016 nabylo právní moci dnem 6.3.2017. O přestupku projednávaném v této žalobě pak bylo poprvé

rozhodnuto správním orgánem prvního stupně teprve 19.4.2017, tudíž postupem správního orgánu nebyla porušena zásada presumpce neviny.

10. Skutečnost, že v oznámení o zahájení řízení nebylo konkretizováno, který přestupek je brán jako recidiva, pouze se zde uvádí, že takový přestupek byl v posledních 12 měsících spáchán, není podle názoru soudu podstatnou vadou řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť ve vlastním rozhodnutí je již správně specifikován předchozí relevantní přestupek tak, že je skutek nezaměnitelný.
11. Žalobci soud přisvědčil v tom, že přestupek ze dne 22.3.2016 byl chybně označený Policií jako přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) od 4. silničního zákona, nikoli podle § 125c odst. 1 písm. f) téhož zákona. Tato skutečnost je však ve vztahu k právě projednávanému přestupku ze 24.7.2016 irelevantní, neboť řízení o přestupku ze dne 22.3.2016 bylo již skončeno v blokovém řízení, tj. pravomocně.
12. Při ukládání sankce podle názoru soudu žalovaný postupoval v souladu se zákonem a hodnotil okolnosti případu, když žalobce neupřesnil, které zákonné kritérium nebylo podle něho zohledněno. Soud má za to, že správní orgán správně přihlédl jako k přitěžující okolnosti k vyšší míře překročení rychlosti a k místu přestupku jakožto komunikaci s nezanedbatelnou frekvencí účastníků silničního provozu. Výpověď svědka B. o středním provozu podle názoru soudu tuto okolnost potvrzuje.
13. K porušení zákazu dvojího přičítání podle názoru soudu nedošlo tím, že správní orgán zmínil v rozhodnutí obecnou závažnost přestupku vyjádřenou sankční sazbou. Porušením zákazu dvojího přičítání téže skutečnosti není ani okolnost, žalobci správní orgán k tíži kladl překročení rychlosti o 30 km/h, neboť se jedná o výrazné překročení dovolené rychlosti a míru překročení je možné při ukládání sankce zohlednit, stejně jako okolnost, že při velkém překročení rychlosti se také významně prodlužuje brzdná dráha.
14. Okolnost, že bylo měřeno v obci, vyplývá z oznámení přestupku i z výpovědi obou svědků M.B. a S.K. Skutečnost, že komunikace žalobci připomíná silnici pro motorová vozidla, nelze považovat za okolnost polehčující, neboť je žalobce povinen řídit se rychlostními limity a z téhož důvodu považuje soud za nadbytečným provádět důkaz znaleckým posudkem z oboru dopravy k určení adekvátnosti rychlostního limitu.
15. Soud nepovažuje za okolnost polehčující ani délku řízení, neboť s překročením zákonných lhůt pro projednání přestupku je spojen jiný institut - prekluze - zánik odpovědnosti za přestupek.
16. Žalobce měl za to, že mu nebyla prokázána vědomá nedbalost, že by věděl, že překračuje v obci rychlost o více než 20 km/h. Podle odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se žalobce dopustil přestupku ve formě nedbalosti vědomé, neboť jakožto držitel řidičských oprávnění a současně s ohledem na míru překročení dovolené rychlosti lze mít za odůvodněný závěr, že žalobce věděl, že svým jednáním může porušit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že jej neporuší. Takové odůvodnění míry zavinění považuje soud za dostačující, logické a správné, neboť žalobce překročil dovolenou rychlost v obci tak výrazně, že o tomto překročení musel mít jakožto řidič povědomí.
17. Z výroku je podle názoru soudu jednoznačně zřejmé, že se zákaz řízení týká všech motorových vozidel, k nimž je nutné mít řidičské oprávnění, a zákaz platí na pozemních komunikacích, kde platí zákon o pozemních komunikacích. Nebyly shledány důvody pro

to, aby bylo žalobci zakázáno pouze řízení vozidel skupiny B, neboť předmětného přestupku se mohl dopustit i při řízení vozidla jiné skupiny.

18. Uvedením způsobu zaplacení pokuty a nákladů řízení ve výroku prvostupňového rozhodnutí správní orgán nevyloučil možnost zaplatit hotově.
19. Podle žalobce mohlo dojít k tzv. Slip Effectu, neboť bylo měřeno na značnou vzdálenost pod nenulovým úhlem na nerovné komunikaci. K prokázání možnosti vzniku Slip Effectu žalobce navrhl důkaz znaleckým posudkem či vyšetřovacím pokusem, s obdobnými testy, jaké byly provedeny redaktory BBC.
20. Tento žalobní bod soud rovněž neshledal důvodným, zejména proto, že vzniku slip efektu nenasvědčují žádné konkrétní skutečnosti. Ostatně ani žalobce netvrdí, že ke Slip Effectu došlo, pouze uvádí, že tomu tak být mohlo. Nicméně takové tvrzení není s to zpochybnit správnost skutkového zjištění za situace, kdy výstup z rychloměru je dostatečně kvalitní a zároveň byl pořízen rychloměrem s platným ověřením, které deklaruje možnost provádění platného měření v ČR. Z toho důvodu je nadbytečným provádět důkaz znaleckým posudkem či vyšetřovacím pokusem, s obdobnými testy, jaké byly provedeny redaktory BBC, když pro území ČR je rozhodující platné ověření rychloměru autorizovaným metrologickým střediskem.
21. Rychloměr byl podle svědků ustaven dle návodu a svědek B. potvrdil, že měřil v souladu s návodem. Na rychloměru neabsentovaly ani úřední značky, neboť toto bylo výslovně potvrzeno svědkem B. Věrohodnost tohoto svědka nebyla současně nijak snížena, nebyly zjištěny žádné důvody, které by nasvědčovaly tomu, že má svědek motiv vypovídat určitým způsobem, např. vztah k projednávané věci či k účastníkovi nebo jeho zástupci. Z toho důvodu soud považuje skutečnost, sdělenou svědkem, že na rychloměru byly úřední značky, za dostatečně prokázanou.
22. Při jednání dne 20.3.2018 byl proveden důkaz Návodem k obsluze zařízení MicroDigiCam, proto námitka, že toto dokazování provedeno nebylo, není důvodná.
23. Dílčí poukaz správního orgánu na místní znalost situace v místě přestupku v rámci velmi podrobného a přezkoumatelného rozhodnutí není natolik závažnou procesní vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí ve věci samé.
24. Nesouhlasem žalobce se zveřejněním osobních údajů jeho a jeho zmocněnce na internetových stránkách NSS se zdejší soud nemohl zabývat, jelikož se ho netýká.
25. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační

stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 30. září 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně